

Konwojent może od kierownika najbliższego sądu grodzkiego otrzymać zaliczkę na poczet swej należności. Wypłacenie zaliczki kierownik sądu uwidacznia na poleceniu służbowem i zawiadamia o tem władzę, która zarządziła konwojowanie. Władza ta sprawdza rachunek, ustala należność i wypłaca ją po potrąceniu zaliczki.

Jeżeli jednak konwojowanie stosownie do polecenia wykonano do innej miejscowości, niż siedziba władzy zarządzającej konwojowanie, władza lub organ, do którego konwojent miał się zgłosić, poświadcza mu wykonanie czynności, kierownik zaś sądu grodzkiego, uprawniony do dania zaliczki (ust. 2) sprawdza rachunek, ustala należność i wypłaca ją.

Wysokość zaliczki może wynosić w wypadku przewidzianym w ustępie 2 kwotę wystarczającą na pokrycie kosztów podróży do miejsca przeznaczenia i diet na czas tej podróży, w wypadku przewidzianym w ustępie 3 — kwotę wystarczającą na pokrycie pełnej należności.

O wysokości wypłat władza ustalająca należność zawiadomi sąd właściwy do ustalenia kosztów postępowania (§ 176 reg. kar.).

§ 8. Jeżeli świadek, mieszkający w siedzibie sądu lub w miejscowości odległej mniej niż 15 kilometrów od siedziby sądu, musi ze względu na swój wiek, chorobę, lub cielesną ułomność odbyć drogę odpowiednim środkiem transportowym, należy mu przyznać koszty przejazdu według postanowień dotyczących świadków.

Jeżeli świadek w tym wypadku może odbyć drogę tylko w towarzystwie drugiej osoby, należy przyznać koszty przejazdu w myśl ustępu poprzedniego również towarzyszącej mu osobie.

§ 9. Postanowienia §§ 38 — 40, 41 ust. ost., 42, 43 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 czerwca 1929 r. o należnościach świadków, biegłych i tłumaczy (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 389) stosuje się odpowiednio.

Rozdział II.

O należnościach za przechowanie rzeczy.

§ 10. Jeżeli zwierzę oddano na przechowanie osobie godnej zaufania (art. 163 § 1 k. p. k.), natenczas pożytki otrzymywane ze zwierzęcia stanowią w zasadzie wynagrodzenie za jego przechowanie.

Jeśliby ze zwierzęcia nie można było otrzymywać pożytków lub też jeśliby wartość ich nie pokrywała kosztów utrzymania zwierzęcia, natenczas przyznać należy wynagrodzenie za utrzymanie według zwykłych cen miejscowych.

§ 11. Jeśliby koszta utrzymania zwierzęcia, przyznawane według § 10 ust. 2, przewyższały jego wartość, natenczas należy zarządzić sprzedaż zwierzęcia według przepisu art. 163 § 2 k. p. k.

§ 12. Jeżeli rzeczy oddano na przechowanie do magazynów pozostających w zarządzie państwowym lub samorządowym albo w zarządzie przedsiębiorstwa państwowego lub samorządowego albo też

osobom trudniącym się zawodowo przechowywaniem rzeczy (domy składowe), natenczas za przechowanie rzeczy opłaca się należność według obowiązujących taryf, a w ich braku — według zwykłych cen miejscowych.

§ 13. Należność za sądowe przechowanie rzeczy lub za przechowanie rzeczy u godnych zaufania osób innych, niż wymienione w § 12, ustala się w braku szczególnych taryf za jednomiesięczne przechowywanie poszczególnego przedmiotu w wysokości do 10 zł. stosownie do objętości, jakości i wartości przedmiotu oraz ryzyka połączonego z przechowaniem. Część miesiąca powyżej dni 15 liczy się za cały miesiąc, część miesiąca poniżej dni 15 za pół miesiąca; atoli czasu krótszego, niż 15 dni nie uwzględnia się, jeśli przechowanie trwało przez okres dłuższy, niż miesiąc.

W wypadkach szczególnych sąd może przyznać należność w wysokości stosownej lub odpowiadającej zwyczajowi miejscowemu, zgodnie z umową zawartą przez kierownika sądu.

§ 14. Przepisy §§ 38 — 40 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 czerwca 1929 r. o należnościach świadków, biegłych i tłumaczy (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 389) stosuje się odpowiednio.

§ 15. Przepisy niniejszego rozdziału mają odpowiednie zastosowanie, gdy rzecz przechowana pozostaje w rozporządzeniu prokuratora. Do wypłaty należności ma odpowiednie zastosowanie przepis § 43 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 czerwca 1929 r. o należnościach świadków, biegłych i tłumaczy (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 389).

§ 16. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1929 r.

Minister Sprawiedliwości: *St. Car*

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

391.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 25 czerwca 1929 r.

dotyczące taksy za doręczanie wezwań i innych pism sądowych w sprawach karnych.

Na podstawie art. 573 lit. a) kodeksu postępowania karnego z dnia 19 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 313) zarządzam co następuje:

§ 1. Za doręczanie wezwań i innych pism sądowych w sprawach karnych pobiera się opłatę, należącą do kosztów postępowania (art. 566 lit. a) k. p. k.), w następującej wysokości, zależnej od ilości osób wezwanych w danej sprawie na rozprawę główną:

- a) jeżeli wezwano najwyżej 10 osób . . . . . zł. 5
- b) jeżeli wezwano osoby w liczbie od 11 — 50 . . . . . zł. 25
- c) za każdą następną ilość 50 osób, chociażby rozpoczętą, opłata wzrasta o . . . . . zł. 20.

§ 2. W sprawach karnych, ściganych z oskarżenia prywatnego, pobiera się opłatę, oznaczoną w § 1, w wysokości 60 gr. za doręczenie każdego wezwania lub innego pisma sądowego.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1929 r.

Minister Sprawiedliwości: *St. Car*

392.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 25 czerwca 1929 r.

o opłatach za odpisy z akt sądowych w sprawach karnych.

Na podstawie art. 215 § 2 kodeksu postępowania karnego z dnia 19 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 313) zarządzam co następuje:

§ 1. Za sporządzenie uwierzytelnionego odpisu z akt sądowych na żądanie osób obowiązanych do wniesienia opłaty w myśl art. 215 k. p. k. pobiera się: za stronicę odpisu 60 gr., 1 zł. zaś, jeżeli idzie o odpisy tabel lub odpisy z akt w języku innym, niż sądowy lub używany w sądzie na mocy ustaw szczególnych.

Każde 25 wierszy liczy się za stronę; rozpoczęta strona liczy się za całą.

§ 2. Opłatę uiszcza się w gotówce bądź w znaczkach sądowych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1929 r.

Minister Sprawiedliwości: *St. Car*

393.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 25 czerwca 1929 r.

w sprawie kosztów utrzymania w więzieniach osób tymczasowo aresztowanych i osób skazanych.

Na zasadzie art. 573 lit. c) kodeksu postępowania karnego z dnia 19 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 313) zarządzam co następuje:

§ 1. Koszty utrzymania, obejmujące wydatki na żywność, opał, światło, odzież, bieliznę i leczenie, będą oznaczane kwotą ogólną, przypadającą dziennie na jednego pozbawionego wolności, w zasadzie na cały rok budżetowy jednolicie we wszystkich więzieniach Państwa. W kwocie ogólnej kosztów utrzy-

mania wykazuje się osobno kwotę przypadającą za wyżywienie.

W razie większych zmian w kosztach powyżej wymienionych oznaczenie ich może nastąpić także w ciągu roku.

Oznaczenie może nastąpić dla poszczególnych okręgów apelacyjnych lub wyjątkowo dla poszczególnych więzień, jeżeli na poszczególnych obszarach istnieją znaczne różnice tych kosztów.

§ 2. Nadzwyczajne koszty leczenia pozbawionego wolności można, niezależnie od ogólnych kosztów ustalonych na zasadzie § 1, policzyć w wysokości rzeczywiście poniesionej.

§ 3. Kosztów wyżywienia nie liczy się, jeżeli pozbawiony wolności odżywia się na koszt własny (art. 37 rozporządzenia w sprawie organizacji więziennictwa).

§ 4. Do kosztów utrzymania nie liczy się kosztów transportu zarządanego ze względów administracyjnych z jednego więzienia do innego więzienia.

§ 5. Koszty tymczasowego aresztu zarządanego więzienia obowiązany jest obliczyć natychmiast po otrzymaniu odpisu sentencji wyroku skazującego ze wzmianką o jego wykonalności i przedstawić właściwemu sądowi (§ 176 reg. kar.).

Koszty wykonania kary oblicza się i przedstawia sądowi po wykonaniu kary, a jeżeli czas trwania kary, pozostałej po wliczeniu tymczasowego aresztu, przewyższa jeden rok — z upływem każdego roku kary i wreszcie z upływem okresu końcowego.

W razie przedterminowego zwolnienia albo przerwy kary ponad 6 miesięcy obliczenie nastąpi z dniem wykonania tych zarządzeń.

Przedstawiając sądowi obliczenie kosztów utrzymania, zarząd więzienia zaznaczy, jaką kwotę pobrał już na ich poczet z zarobku pracującego więźnia.

§ 6. Przepisy §§ 1 — 5 mają odpowiednie zastosowanie w wypadkach wykonywania tymczasowego aresztu lub kary pozbawienia wolności w aresztach gminnych z tą zmianą, że skazanemu policzone będą koszta utrzymania w takiej wysokości, w jakiej je Ministerstwo Sprawiedliwości zwraca związkowi komunalnym.

§ 7. Wysokość kosztów utrzymania w myśl § 1 ust. 1 ustala się na czas do 31 marca 1930 r. na kwotę 1 zł. 50 gr. za każdy dzień, z czego przypada na koszta wyżywienia 70 gr.

Wysokość kosztów żywienia w wypadkach wykonania kary w aresztach gminnych w okręgach sądów apelacyjnych w Lublinie, Warszawie i Wilnie ustala się na powyższy okres od osoby na 75 gr. za każdy dzień.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1929 r.

Minister Sprawiedliwości: *St. Car*